pärraſt ühhe üsna ustawa mehhe kirja lähhi olleme teäda ſanud.

Teate ehk, et Irlandi ſaar üks oſſa Inglis-maaſt on. Seäl ſarel ellaſid rahwas wannaste kui metſa-ellajad, iſſekeskis riſuſid röövli wiſil teine teiſt, ja löid kui mörtſukad igaüht mahha, kes wasto panni. Ei ükski teekäia ei ſaand omma teed otſa pole julgeste käia, olgo ſiis, et olli peält nähha waene ja armeto ſant. Kui agga ſuggo parremad ride-hilbud ſelgas, ſai ta paljaks kistud, ja pool ſurnuks löödud. Seſamma önneto luggo olli ſepärraſt ſeäl maal ni laia rumi wõtnud, ſeſt et rahwas keige kibbedamas waeſusſes ellaſid; ja ſe tulli ſeſt, et heitſid üsna meletumal wiſil lakkumisſe peäle. Ei olnud teiſt maad mitte nimmetada, kus keik rahwas, wannad ja nored, naeſed ja lapſed, ni ohneste liajomisſe peäle kippuſid, kui ſeäl Irlandi ſarel. Monned hallemelelisſed, jummalakartlikkud mehhed, kes Saksamaalt ollid ſenna tulnud, katſuſid kül tüddimatta, rahwaſt parrema pole känada. Sai neil meestel peagi awwalikkuks, et ennamiste meleto winajaht rahwaſt wiimſe waeſusſe ja kurjusſe peäle olli ajanud, ja keik head ning ausad ellamisſe kombed ſeäl rikkunud. Needſammad au-wäärt ſaksama-mehhed katſuſid süddamelikko maenitſusſe warral, liajomisſe himmo rahwa jures tallitada. Üks ehk teine ſare-meeste hulgaſt lubbas kül ka hakkatusſes ſeſt tagganeda, agga kui teiſed tedda naerſid ja pilkaſid, ſiis nähti ſedda pöörmisſe nou jälle hopis tühjaks minnema.

Need wagaad mehhed, kelleſt enniste kuulſite, ja kedda walgusſe Waim olli ſenna male ſaatnud ſelle nouga, pimmedusſe teud ſeäl rikkuda, ei tüddinend mitte ärra, rahwaſt maenitſeda, palluda, melitada ja hirmutada. Kuuljatte ſeaſt wõtſid ommeti tagga järrel monned iſſe katſuda, kas ehk pidi woimalik ollema, ennaſt ſeſt rikkumiſeſt lahti peästa, mis liigjominne

Eesti-ma rahwa Kalender 1847, lk. 22